

der i fuldeste Maal tilfredsstillter Publikum. Ønsker og tillige kan tilfredsstillte paa andre Punkter, der ikke kunne forliges med at faa større Udbytte. Jeg vil der blot nævne Lønningerne. Der kan jeg ikke være enig med den sidste ærede Taler, at man under den foreløbige Afgørelse, som dette Forslag betegner, behøver at gaa væsentlig ud over, hvad her er foreslaaet. Jeg kan imidlertid heller ikke være enig med det ærede Medlem for Odder (Leth Espensen), naar han foreslog, at man slet ikke skulde gaa til nogen Lønningsforbedring. Det, man er enedes om i det andet Ting, er sikkert noget, som der er god Grund til som et Minimum allerede nu at slaa fast. Men i øvrigt kan det være rigtigt, at Kommissionen tager hele Lønningsspørgsmaalet samlet op; der er dog ikke Tvivl om, at den da snarere vil komme til ikke saa lidt forøgede Udgifter for Banerne end til formindskede. Der er ikke Tvivl om, at man i Kommissionen vil nære det Ønske at give og ogsaa vil komme til at give mange af de smaat lønnede Funktionærer højere Lønninger. Men der er ogsaa mange, der ere højere oppe inden for Banernes Personale, særlig mange i Mellemklasserne, for hvem man utvivlsomt vil kræve og maa kræve bedre Lønninger. Jeg skal her blot nævne, at man i det andet Ting særlig har klaget over Udgifterne i Maskinafdelingen. Jeg tror tværtimod, at hvis Maskinafdelingen skal kunne konkurrere med de private Maskinvirksomheder — hvad den jo maa gøre paa alle disse Punkter — saa maa den sikre sig, at Statsbanerne kunne faa fat i fuldt gode Kræfter og kunne holde paa disse, mensaa ville vi snarere staa over for en Forøgelse end over for en Formindskelse af Maskinafdelingens Udgifter. Jeg behøver blot som Eksempel at fremdrage det aktuelle Spørgsmaal: Lokomotivførerne, om hvilke jeg kan være enig med den ærede sidste Taler (Harald Jensen) i, at de høre til en Række Funktionærer inden for Statsbanerne, som vi maa og bør være forberedte paa at faa større Udgifter til, idet det maa være vort Maal — det ere vi nu dog klare over — at for det første maa vi ikke overanstrenge Lokomotivførerne og Fyrbøderne, og for det andet maa vi være visse paa til enhver Tid der at have Adgang til de allerbedste Kræfter, og naar vi have faaet fat paa dem, maa vi ogsaa være visse paa, at vi beholde dem. Men det samme gælder sikkert, efter hvad der fra paalidelig Kilde er sagt mig, ogsaa om mange andre Personer uden for Maskinafdelingen. Saavidt

jeg ved, har det i de sidste Aar været vanskeligere og vanskeligere her ikke blot at faa de rette Kræfter, men ogsaa at holde paa de gode Kræfter, som man har faaet fat i. Jeg har altsaa ønsket særlig at fremhæve, at denne Kommission ikke bør have som sit Hovedmaal at bringe Renterne af Statsbanerne meget højere op; det kan være meget ønskeligt, og det kan være et godt Bimaal, men skal det være Hovedmaalet, maa Rigsdagen tage paa Statsbanerne med en helt anden Haand, end den hidtil har gjort. Det naar den derhos ikke fortrinsvis ved en Revision af Organisationen, men den maa da forlange en Revision af Takstloven.

Berntsen: Af foregaaende Talere er det gentagende blevet nævnt, at den Ordning af Statsbanedriften, der fandt Sted ved Loven af 12te April 1892, var Udslag af et Kompromis, og da jeg havde den Ære at være Formand for Fællesudvalget, som i 1892 tilvejebragte Enighed om Lov af 12te April 1892, saa kan jeg kun stadfæste Rigtigheden af, at det, der opnaaedes, var Udslaget af et Kompromis. Men dette Kompromis dannedes saaledes, at Lov af 12te April 1892 blev vedtaget enstemmig af begge Rigsdagens Afdelinger, og jeg glæder mig derfor over, at i dette Tilfælde kan det ene Parti ikke kaste Skylden paa det andet for de Mangler, der mulig klæbe ved det Kompromis, som blev indgaaet. Men naar man nu finder, at den bestaaende Lov af 12te April 1892 om Statsbanedriftens Ordning ikke er fyldestgørende, saa maa jeg dog udtale, at det var en vanskelig Opgave, der var stillet Lovgivningsmagten, da den nævnte Lov skulde vedtages. Lovgivningsmagten stod jo ingenlunde frit. Der forefandtes en Ordning af Statsbanedriften, som var tilvejebragt uden Lovgivningsmagtens Medvirken og Sanktion, og Loven af 12te April 1892 indeholder jo i Virkeligheden 3 store Lovgivningsemner, idet den ikke blot omfatter en Organisation af Statsbanedriften; men tillige er en Lønnings- og Pensionslov. Det, der voldte mest Vanskelighed med at komme til en Overenskomst, var Spørgsmaalet om Statsbanedriftens Organisation. Dersom Lovgivningsmagten havde staaet paa bar Bund, vilde Resultatet af de Overvejelser, der den Gang fandt Sted, sikkert være blevet et andet, men da Rigsdagen var nødt til at tage Hensyn til de bestaaende Forhold, maatte man finde sig i, at man ikke kunde komme bort fra den Organisation, der var skabt, men maatte